

CHLAPEC A JEHO PES NA KONCI SVĚTA

Dobrodružná sága
o odvaze, lásce a naději

C. A. FLETCHER

MLADÁ FRONTA

Chlapec a jeho pes na konci světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

C. A. Fletcher

Chlapec a jeho pes na konci světa – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

C. A. FLETCHER
CHLAPEC A JEHO PES NA KONCI SVĚTA

CHLAPEC
A JEHO
PES NA KONCI
SVĚTA

C. A. FLETCHER

Mladá fronta

Přeložila Lucie Johnová

Copyright © 2019 by C.A. Fletcher

First published in Great Britain in 2019 by Orbit, an imprint of Little,
Brown Book Group

Translation © Lucie Johnová, 2019

ISBN 978-80-204-5337-2 tištěná verze

ISBN 978-80-204-5602-1 ePub

ISBN 978-80-204-5604-5 Mobi

ISBN 978-80-204-5603-8 PDF

Nějaký člověk mi ukradl psa.

Vydal jsem se za ním.

Staly se strašné věci.

Už se nemůžu vrátit domů.

KAPITOLA 1

Konec

Psi s námi byli od samého počátku.

Doprovázeli nás, když jsme ještě byli lovci a sběrači, když jsme odešli z Afriky a začali se usazovat různě po světě. Hlídali naše ohně, zatímco jsme spali, a v dlouhém úsvitu, kdy jsme si jídlo lovili, a nikoli pěstovali, nám pomáhali strhnout kořist. Později, když jsme začali obdělávat půdu, nám hlídali pole i stáda. Starali se o nás a my se starali o ně. Ještě později, když jsme vystavěli města a předměstí, se stali součástí našich domovů i rodin. Ze všech zvířat, která nás na té dlouhé cestě staletími doprovázela, šli vždycky nejbliž vedle nás.

A ti, kteří zbyli, jsou s námi pořád, i tady, na konci světa. A dnes už sice možná nemáme žádné zákony kromě těch, které si vytvoříme sami, ale když mi někdo ukradne psa, může přinejmenším čekat, že ho budu pronásledovat. Protože pokud nedokážeme projevít oddanost tomu, co milujeme, jaký by to všechno mělo smysl? Bylo by to stejné jako nemít paměť. Přestali bychom být lidmi.

Byla by to vlastně smrt, i když bychom nepřestali dýchat.

Takže... Jak to bylo. Ukázalo se, že svět neskončil s velkou slávou a jedním ohromným výbuchem. Žádné velké drama se nekonalo. Tedy, abys tomu rozuměl, nějaké ty výbuchy proběhly, některé větší, jiné menší, ale to bylo jenom na začátku, než lidem došlo, co se děje.

Ne, svět neskončil jednou velkou explozí. Všechny ty výbuchy byly jen příznaky choroby, nikoli její příčina.

Skončilo to Kastrací, nikdy se ovšem nepřišlo na to, co ji způsobilo, a pokud ano, tak až v době, kdy by se s tím už stejně nedalo nic

dělat. Teorií, proč se to stalo, byla stejná spousta jako bezdětných lidí: ozáření kosmickými paprsky, selhání nějakých chemických zbraní, bioterrorismus, znečištění životního prostředí (že jste ale ze světa dokázali udělat pěknou kůlničku na dříví), genetická mutace zavlečená na Zemi nějakým vesmírným virem, nebo dokonce rozhněvaní bohové dle vlastního výběru pro ty, kdo se drželi nějakého náboženství. Nicméně otázky „jak“ a „proč“ postupně přestávaly být důležité, lidé si prostě zvykli na to, jak se věci mají, a uvědomili si, že se na ně jako bouře valí konečné „kdy“, kterému nedokážou utéct ani ti nejrychlejší, nejbohatší, nejchytřejší či nejemocnější.

Svět – alespoň jeho část zahrnující lidi – byl vykastrován, nebo možná začal být neplodný, a možná oboje, a lidem se přestaly rodit děti. Nic víc. Lidé z té poslední generace, kde se ještě děti rodily – říkali tomu „populační imploze“, z čehož je vidět, že ironie byla jednou z posledních věcí, které se ještě ze světa neztratily –, prostě stárli a stárli, až nakonec pomřeli, tak jako všichni před nimi. A když umřeli všichni, byl konec. Žádný ohromný výbuch, žádné velké drama. Spíš něco jako unavený povzdech. Byla to taková tichá apokalypsa. Pro ty, kdo to prožívali, to ovšem asi bylo dost drsné, ale přesto se to stalo. Teď už je nás jenom pár – a postupně mizíme – a jsme úplně sami, zůstali jsme trčet tady, na druhé straně konce světa.

Jak je možné, že vám tohle vyprávím a jsem naživu? Jsem jedna z výjimek, které potvrzují pravidlo. Odhadem 0,0001 procenta ze všech lidí na světě totiž Kastraci přežilo. Říkalo se jim „mimožijící“. Takže jestli bylo před Kastrací na světě 7 000 000 000 lidí, děti jich mohlo mít jenom 7000. Jeden z milionu. Tedy přibližně, protože na to, aby přišlo na svět dítě, jsou potřeba dva – takže to ve skutečnosti byl jen jeden člověk ze dvou milionů.

Chceš vědět, nakolik mimožijící jsem já? Díváš se na mě z téhle staré fotky a na sobě máš tričko s názvem ještě staršího fotbalového klubu a vypadáš na tom snímku hrozně šťastně. A já přitom za celý

svůj život nepotkal ani tolik lidí, aby se z nich postavila dvě fotbalová družstva. Až takhle prázdný teď svět je.

Být tohle pořádný příběh se vším všudy, vyprávění by asi začalo v klidu a míru, pokračovalo by líčením zkázy a nakonec by se možná objevil nějaký hrdina nebo hned několik hrdinů, kteří by to nějak vyřešili. Takových příběhů jsem četl spoustu. Líbí se mi. Zvlášť ty, kde vystupuje nějaká velká skupina lidí, protože představa většího množství lidí je pro mě zajímavá i sama o sobě. Já už totiž viděl hodně věcí, ale tohle ještě ne.

Jenže můj příběh k tomuhle typu vyprávění patřit nebude. Není vymyšlený. Já si prostě jenom zapisuju skutečnost, vyprávím, co vím, líčím, co se doopravdy stalo. A všechno, co vím, se stalo až dlouho, dlouho poté, co přišel konec světa a pak se zase dýchavičně odplazil.

Ze všeho nejdřív bych asi měl říct, kdo jsem. Jmenuju se Griz. Vlastně se tak nejmenuju, mám honosnější jméno, ale takhle se mi říkalo odnepaměti, stejně jako se mé sestře Joy odnepaměti říkalo Radost, podle jedné knížky, ve které se máma kdysi dočetla, že jméno Joy může mít i tenhle význam, a moc se jí to líbilo. A tak sestře ta Radost zůstala. Já se prý zase jako miminko pořád mračil a vrčel jsem jako grizzly, a tak mi začali říkat náš Grizlíček. Jak jsem rostl, moje přezdívka se naopak zkracovala a teď je ze mě prostě Griz. Ale dneska už se nemračím, ani nevrčím. Podle táty jsem stoik, a on to vždycky říkal tak, jako by to bylo něco dobrého. Když je někdo stoik, znamená to, že si moc nestěžuje. Táta tvrdí, že jsem si všechny stížnosti a námitky odbyl ještě předtím, než jsem se naučil mluvit, a teď už prostě беру věci takové, jaké jsou, i když se často až moc vyptávám. A i o tomhle vždycky mluvil, jako by to bylo něco dobrého. Což taky je. Stížnosti člověku nijak nepomůžou. A my tady, na konci světa, máme pořád práce až nad hlavu.

Tady je náš domov a domov je ostrov a my jsme rodina. Moji rodiče, bratr Ferg a druhá sestra Bar. A samozřejmě taky naši psi. Ti moji se

jmenují Jip a Jess. Jip je dlouhonohý hnědočerný teriér s drsným kožíškem a očima, kterým nic neujde. Jess je stejně vysoká jako on, ale hladkosrstá, má užší plece a na hrudi bílou skvrnu. Jsou oba voříšci, bratr a sestra, stejní, a přesto každý jiný. Jess je docela vzácnost, protože jak to vypadá, rodí se teď jen psi a žádné fenky. Nejspíš má i tohle co dělat s Kastrací. Je možné, že ať už se stalo cokoli, postihlo to i psy, i když v menší míře. Fenek přichází na svět hrozně málo. Možná to souvisí s tím, že psi žijí v tak těsném soužití s člověkem – jakýsi trest za věrnost, kosmicky nespravedlivé ničivé vedlejší účinky toho, že nám po všechna ta staletí kráčeli po boku.

Jsme jediní lidé na ostrově, čemuž se není co divit, protože je to malý ostrov, pro nás pět velký tak akorát, i když si myslím, že se nám tady žilo lépe a působilo to tu méně klaustrofobně, když nás ještě bylo šest. Ostrov se jmenuje Mingulay. Tedy jmenovával se tak v době, kdy jsi byl ještě naživu. Leží v Atlantiku, nedaleko od břehů země, které se kdysi říkalo Skotsko. Na západ od nás už není nic než oceán a pak až Amerika, jsme si ale celkem jistí, že i ta vzala za své.

Na sever od nás leží Paabay a Sanday, dva nízké ostrůvky korálového původu, kde necháváme pást ovce a koně. Ještě dál na sever se nachází větší ostrov zvaný Barra, ale tam se zásadně nevyloďujeme, což je škoda, protože je tam spousta velkých domů a různých věcí. Nikdy tam nevystoupíme na břeh, protože se tam před časem něco stalo, a teď je to špatná země. Zvláštní pocit, proplouvat celý život každou chvíli kolem místa tak velkého, že má dokonce uprostřed menší hrad, a přitom se tam nikdy nepodívat. Tak trochu jako když vás někde něco svědíl, a vy si na to místo nedosáhnete, abyste se mohli podrbat. Táta ale říká, že kdyby člověk dneska na ostrov Barra vstoupil, odnesl by si odtamtud něco daleko horšího než nějaké svědění, a vzhledem k tomu, že ta věc zabila jeho rodiče, tam prostě nejezdíme. Ten ostrov nosí smůlu a dnes tam žijí jenom králíci, nic jiného. Zdá se totiž, že to tam nemají rádi ani ptáci, dokonce ani racky jsme tam nikdy neviděli přistávat jinde než v mokřím písku pod linií přílivu.

Na severovýchod od nás je dlouhá šňůra ostrovů a ostrůvků, mezi nimi i Severní a Jižní Uist a Eriskay, a to už jsou šťastnější místa a jezdíme na ně hodně často. Ačkoli tam už teď žádní lidé nežijí, je tam spousta divokých zvířat a taky brázdy s divokými bramborami. Jednou za rok tam vždycky tak týden táboříme a sklízíme ze starých polí na mořském trávníku ječmen a oves. A pak tam taky občas jezdíme „vikingovat“. Tak říká táta tomu, když vyrazíme na výpravu, která trvá víc než jeden den, a přespáváme mimo domov. To pak jezdíme plnit jako takoví ti pradávni mořeplavci z knih, kteří se plavili na velkých lodích s vesly a plachtami a konali hrdinské činy. My ovšem žádní hrdinové nejsme, jenom si vozíme ze starého světa domů užitečné věci, které se nám podaří ukořistit v opuštěných domech a které nám pomáhají přežít – různé náhradní díly a materiály. A samozřejmě taky knihy. Knihy totiž vydrží docela dlouho, tedy pokud se k nim nedostanou krysy a vlhko. Přežijí klidně i stovky let. I čtení nám svým způsobem pomáhá přežít. Díky knihám víme, odkud jsme přišli, jak jsme se dostali až sem. A především, alespoň pro mě, jsou jako dveře do jiného světa – ačkoli jsem v životě nepoznal nic jiného než tyhle nízké a vylištěné ostrovy, jakmile otevřu novou knihu, můžu cestovat někam daleko v prostoru i čase.

I širé moře a nekonečná obloha můžou působit klaustrofobně, když je vidíte pořád a nikdy se od nich nedostanete pryč.

No dobře, tohle jsem já, takže teď zbývá říct něco o tobě. Svým způsobem vím, kdo jsi, tedy přinejmenším vím, kdo jsi býval. Protože teď už jsi samozřejmě mrtvý, stejně jako téměř každá z ostatních lidských bytostí, které kdy chodily po téhle planetě. A mrtvý už jsi hodně dlouho.

Proč tedy mluvím na někoho, kdo už je dávno mrtvý? K tomu se ještě dostaneme. Napřed bychom ale měli trochu pohnout s příběhem. Přečetl jsem totiž dost knih na to, abych věděl, že mám tyhle věci vysvětlovat v průběhu vyprávění.

KAPITOLA 2

Cestovatel

Nebýt těch červených plachet, asi bychom mu tak nevěřili.

Jeho loď bylo vidět už z dálky, na větší vzdálenost, než by se v tom bledém oparu na severozápadě daly rozeznat plachty bílé. Byl to záblesk barvy, který okamžitě upoutal pozornost, jako když dlouhé ticho náhle přeruší výkřik. Nebyly to plachty někoho, kdo se k vám snaží nenápadně připlížit. Byly poctivě červené – jako vlčí mák. Možná právě díky nim jsme mu uvěřili. A díky jeho úsměvu a příběhům, které vyprávěl.

Nevěř nikomu, kdo vypráví dobré příběhy, ne dokud nezjistíš, proč to dělá.

Když jsem ty plachty uviděl, stál jsem zrovna vysoko ve skalách na ostrově Sanday. Byl jsem unavený a trochu naštvaný. Celé dopoledne jsem zachraňoval kotvu, která se minulý týden utrhla z Fergovy lodi, byla to hrozná dřina a já měl pocit, že si to bratr mohl udělat sám. On ovšem tvrdil, že se kvůli uším nedokáže potopit tak hluboko jako já a že kotvy nerostou na stromech. Když jsem kotvu vylovil, vydal jsem se na Sanday, abych se pokusil vysvobodit berana, který spadl do úzké škivry ve skále nad pastvinou a uvízl tam. Nijak zvlášť si neublížil, byl ale svěhlavý a nevděčný, jak už ovce bývají, a bránil se, když jsem se kolem něj snažil uvázat lano. Dvakrát mě trkl, poprvé mě zasáhl pod bradu tak prudce, až mi naštlípl zub zhruba uprostřed pravé dolní čelisti. Se spíláním jsem to zkusil znovu. Klouby na ruce jsem měl ošklivě odřené, jak mi je beran hlavou přirazil na kámen, a chvíli jsem jen tak stál, olizoval si sevřenou pěst a od plic nadával – a vtom jsem tu loď spatřil.

Ten nečekaný záblesk jasné barvy mě přimrazil na místě.

Byl jsem tím pohledem příliš ohromený, než abych si dokázal pachut' krve v ústech spojit s rudou barvou plachet, já ovšem moc předvídavosti nepobral. Ve srovnání s Radostí, která jako by vždycky dopředu věděla, že se někdo z nás vrací domů, ještě než dotyčný opravdu přijel, a dokázala uprostřed jasného dne vycítit, že se blíží bouřka, vlastně nemám vůbec žádnou. Teď už navíc na tyhle věci moc nevěřím, ale věřil jsem tomu, když jsem byl menší a tolik nepřemýšlel, když jsem se spolu s Radostí celé dny spokojeně proháněl po ostrově a neměl jinou starost, než co bude k večeri. V té době jsem tu její schopnost předvídat budoucí události bral jako něco stejně obyčejného a skutečného, jako byla chladná voda z pramene za domem. Později, jak jsem rostl a začal o věcech víc přemýšlet, jsem dospěl k závěru, že Radost měla většinou prostě štěstí, a vzhledem k tomu, že jednoho dne navždycky zmizela pod černým útesem na nejvyšším místě ostrova, to bylo štěstí krajně nespolehlivé.

Kdyby opravdu dokázala předvídat, co se stane, tak se toho draka tenkrát nepokoušela zachránit, nespadla by v tom náhlém a osamělém okamžiku z útesu a nepřišla by přitom o život. Kdyby dokázala předvídat, co se stane, počkala by, až se vrátíme a pomůžeme jí. Později jsem toho draka viděl, uvízl v puklině pod vrcholem skály, a jsem si jistý, že bychom na něj dosáhli dlouhou motykou, a nikomu se nemuselo nic stát. Takhle se na něj Radost zjevně pokoušela dosáhnout sama, ale uklouzla a zřítila se do propasti přes dvě stě metrů hluboké a přímo nad místem, kde měly mořské vlny přes tři tisíce kilometrů na to, aby nabraly rychlost a pak prudce narazily na první nehybnou překážku, s níž se kdy setkaly – na tmavou skalní sněnu střežící zadní stranu našeho domova. Radost ale na nás a naši pomoc nepočkala. Vždycky to byla netrpělivá, energická holčička, která byla neustále v patách Ferгови a Bar a snažila se dělat totéž, co oni, ačkoli byla mnohem mladší. Bar později tvrdila, že Radost neustále tak spěchala proto, že vycítla, že má před sebou méně času než my ostatní.

Její tělo jsme nikdy nenašli. A s Radostí odešlo i mé dětství, ačkoli mi v době, kdy se to stalo, bylo teprve osm a jí jen o rok víc. O dvoje narozeniny později jsem byl starší, než kdy bude ona, a v hlavě stejný jako dnes – úplně dospělý. Přesto o mně Bar a Ferg i dnes, o mnoho let později, mluví jako o dítěti. Ale však jsou taky o šest a sedm let starší než my. A tak pro ně já a Radost budeme prostě vždycky „děti“. Tak nám totiž říkala máma, aby nás od těch dvou starších odlišila.

Jenže od té doby, co Radost spadla z útesu, už nám máma neříká nijak. Vlastně nemluví vůbec. Našli jsme ji tehdy v polovině srázu pod vrcholem útesu a málem jsme přišli i o ni. Jak jsme si odvodili, nejspíš se pustila co nejrychleji z kopce, hnala se o překot dolů, možná byla bez sebe žalem, snad spěchala k lodi se zoufalou a marnou nadějí, že by ji mohla spustit na vodu, obeplout ostrov proti proudu a své dítě, které popravdě řečeno takový pád prostě nemohlo přežít, zachránit. A od toho dne už nikdy neřekla ani slovo proto, že si tenkrát málem vyrazila mozek z hlavy. Zakopla a dopadla hlavou na kámen tak prudce, až si rozsekla spánek a z uší jí začala téct řídká krev.

Byl to ten nejhorší den v našem životě, i když ani ty, které následovaly, nebyly o mnoho lepší. Máma neumřela, ale už tu taky s námi od té doby tak úplně není, protože má mozek natolik poraněný nebo zjizvený, že se nedokáže vymanit ze svého vnitřního světa. Táta říká, že kdyby se to stalo Předtím, odvezli by ji do nemocnice a šla by na operaci, aby se zmírnil tlak na mozek. Jenže my žijeme v Potom, a tak se táta rozhodl, že vezme ruční vrtačku a udělá to sám – a taky už se k tomu chystal, jenže tu vrtačku nemohl najít, protože nebyla na svém místě. A pak máma přestala krváčet a jenom dlouho, hrozně dlouho spala a z uší už jí nic neteklo, takže možná bylo dobře, že se jí táta, aby ji zachránil, tu díru do lebky vyvrtat nepokusil.

Tedy alespoň doufám, protože vím, že Ferg před ním tu vrtačku schoval. Viděl, že o tom vím, ale nikdy, nikdy jsme o tom nemluvili. Kdyby ano, řekl bych mu, že ho za to obdivuju, protože táta by tím zákrokem mámu zabil, a pak by ještě navíc musel žít s hrůzou z toho,

co jí udělal. A ačkoli je teď máma uvězněná ve své hlavě, můžeme se dět vedle ní a držet ji za ruku, a ona nám ji sem tam stiskne a skoro se usměje, a je v tom jakási útěcha, v tom přízračném zbývajícím kousíčku její mysli, v teple její ruky, v doteku její pokožky na naší. Táta říká, že ten den přinesl to nejstrašnější, co nás kdy potkalo, ale že už je to za námi a my to musíme překonat, stejně jako se v širším slova smyslu stalo to nejhorší celému světu, a on se prostě točí dál.

Ale i on občas mámu drží za ruku – v šeru u ohně, když si myslí, že si toho nikdo z nás ostatních nevšimne. Dělá to potají, protože má pocit, že bychom v tom viděli známku slabosti, že dospělý muž potřebuje trochu toho tepla. Možná má pravdu. Ale možná je naopak známkou slabosti, když někdo tuhle potřebu skrývá, jak jednou večer řekla Bar Fergovi, když byla rozčilená a ani jeden z nich nevěděl, že poslouchám.

Měl jsem dost času nechat berana beranem, zapískat na psy, kteří právě lovili králíky, sednout do loďky a dostat se přes asi kilometr a půl širokou úžinu zpátky domů, abych varoval ostatní dlouho předtím, než ten cizí člověk vystoupí na břeh. Ale ani jsem nemusel tak spěchat, protože ty červené plachty zahlédla i bystrozraká Bar, takže už byli všichni připravení, což znamená, že Bar s tátou čekali na pobřeží a Ferg nebyl nikde v dohledu. Bar si nebyla jistá, jestli je opravdu nutné, aby se bratr schovával a hlídal nás s puškou v ruce, protože měla dojem, že je ta loď s červenými plachtami podobná bárce, kterou používali Lewisané, že si možná jenom opatřili nové plachty. Lewisané jsou šestičlenná rodina žijící o pět ostrovů dál na sever, naši nejbližší sousedé, a my se s nimi dobře známe. Bar nosí vlasy zapletené do dlouhého copu, který jí splývá dolů po zádech, a časem se hodlá dát dohromady s jedním z jejich synů. Takhle se rozhodla. Jenže by to ani nebyla ona, kdyby neměla ve všem svoji hlavu, a tak se nechala slyšet, že nechápe, proč by měla nějak zvlášť spěchat s rozhodováním, který z těch čtyř to bude. Koneckonců nikdo z nich nikam neodjíždí ani tu nejsou čtyři další děvčata, které by si ti mládenci mohli namluvit

místo ní. Lewisané jsou prakticky založená rodina, občas s nimi spojíme síly, když potřebujeme udělat něco, na co by čtyři páry rukou nestačily, nikdy jsme ale nekývli na jejich návrh, abychom se přestěhovali blíž k nim, a je zase nikdy ani nenapadlo, aby se přesunuli víc na jih. Nebo je to možná i napadlo, ale nijak zvlášť se jim to nezamlouvalo. Každopádně to jsou naši sousedé a jediní další lidé v okruhu sto padesáti kilometrů. Říkáme jim prostě Lewisané podle jejich ostrova, i když mají i normální příjmení, které zní Little. Ale jak se teď červené plachty blížily, všichni jsme viděli, že se Bar spletla, že je pod nimi úplně jiná loď. Byla větší a ten člověk u kormidla měl dlouhé vlasy, které za ním ve větru vlály jako zástava. Všichni Lewisané mají z hygienických důvodů vlasy ostříhané nakrátko, až těsně u hlavy, stříhá se tak dokonce i jejich matka Mary, ta ovšem navzdory tomu, že porodila čtyři chlapce, působí vůbec spíš jako muž než jako žena.

Ukázalo se, že ten dlouhovlasý cestovatel je na palubě sám, i když to na první pohled vypadalo, že je loď na to, aby ji obsluhoval jen jeden člověk, příliš velká. Ale on ji zručně dovedl na mělčinu v zátvrtí do malého mysu na konci naší pláže a předvedl, že má dobrý odhad na hledání vhodného kotviště. Když kotvu spouštěl, pozdravil se s námi. Hlas měl chraptivý, ale silný, a vysvětlil nám, že je sám a rád by vystoupil na břeh, jestli proti tomu nic nemáme. Že veze nějaké věci, které nám může prodat, a že mu o nás skutečně řekli Lewisané, od nichž odplul před dvěma dny. Měl s sebou od nich dopis, mával jím ve vzduchu, až se bílý papír ostře odrážel na pozadí temnělého moře za jeho zády.

Táta mu pokynul, ať se vylodí, a neznámý spustil přes bort malý člun a dovesloval k pláži. Pomohl jsem mu s ním na břeh, společně jsme ho odtáhli nad čáru přílivu.

Ucítil jsem na rameni tátovu varovnou ruku, jako bych projevoval až příliš velké nadšení a nekryl si záda, pak mi ale táta prsty pocuchal vlasy na zátylku, což dělá, jenom když má vlídnou náladu.

Já jsem Abraham, pokývl našemu návštěvníkovi na pozdrav. Říkejte mi Abe. A tohle je můj syn Griz.

Ahoj Grizi, pozdravil mě ten člověk s úsměvem, který se mi zalíbil hned, jak mu v bílém záblesku rozdělil zrzavý plnovous.

A v tu chvíli, než jsem se ho stačil zeptat, jak se jmenuje, se přitřítli psi a vrhli se k němu. Štěkali, vrčeli a motali se kolem v jedné velké změti zubů a ocasů a potom, když si k nim klekl, aby se s nimi pozdravil, nastalo bušení ocasů o písek na pláži a vrčení se proměnilo v kňučení, jako by žádný z nich netoužil po ničem jiném, než aby je neznámý z moře pohladil a podrbal. Se psy to uměl a vyprávěl nám, že o toho svého přišel před pouhými pár týdny, že mu spadl přes palubu v bouři u Severního mysu a teď mu chybí tak hrozně moc, až má pocit, jako by přišel o ruku. Byla to fena, jmenovala se Saga a byla napůl husky a prý chytrá jako člověk, bílo-černo-hnědá a jedno oko měla hnědé, takže jí ladilo s ušima, a druhé modré, a to zase ladilo s oblohou. Za bouřky byla v bezpečí v malé kajutě v podpalubí, jenže když loď najela na nezvykle velkou vlnu a on upadl a poranil se, Saga ho slyšela vykřiknout bolestí a – protože byla tak chytrá – packou si otevřela západku na dveřích a přiběhla mu na pomoc. Následující vlna ji smetla přes palubu a on už ji nikdy neviděl, ani její hlavu pohupující se na obrovských vlnách vzdouvajících se za zádí, a vítr ho unášel pryč, takže neměl šanci Sagu najít. Ukázal nám jizvu na hlavě a z toho, jak se za řeči něžně probíral srstí našich psů, nám bylo jasné, že jeho bolest sahá hlouběji než jen k rozseknuté a zahojené kůži.

Jak už jsem se zmínil, byl to dobrý příběh. A – jak jsem zjistil později – dokonce to i zčásti byla pravda. Pes s jedním okem hnědým a druhým modrým a chytrý jako člověk, to bylo skutečné jako sama smrt.

Tobě by asi setkání s někým, koho ještě neznáš, tak zajímavé jako nám nepřipadalo. Celý život jsi prožil ve světě plném neznámých, nových lidí. A pokud jsi bydlel ve městě, museli se kolem tebe noví

a neznámí lidé valit jako obrovské hejno makrel, byl jsi jenom jedním člověkem z tisíců nebo milionů, ve vlastní hlavě možná sám, ale jinak součástí něčeho daleko většího. Tady představuje každá nová tvář obrovskou událost, je to skoro šok, neznámý člověk je tu natolik vzácný, že působí jako úplně nový živočišný druh. Náš návštěvník se nepodobal nikomu, s kým jsem se kdy setkal. Už ty jeho dlouhé vlasy, husté, vlnité a rudé jako plamen. Zrzek. O něčem takovém jsem četl a viděl jsem to na vybledlých fotografiích, ale v reálném životě jsem se s tím nikdy nesetkal. Ta barva byla překvapivá, nezvyklá a nečekaná jako oslnivé záblesky jasně oranžových květů, které jsme nacházeli na okolních ostrovech, pokaždé v blízkosti zpustlých zahrad, a kterým máma, dokud ještě mluvila, říkala „krokozy“. Znávala kdysi všechny květiny a rostliny. Bar mi řekla, že podle mámy krokozy na ostrovech původně nerostly, ale že byly houževnaté a dokázaly tam přežít – zrovna jako my. Ovšem tenhle člověk neměl jenom rezavé vlasy, ale i vousy, trčely mu vodorovně před obličejem a byly stejně dlouhé jako vzadu vlasy. Pleť měl bledou, ale ošlehanou větrem a oči hleděly do světa zpod útesu čela, byly modré a působily nebezpečně. Nevím, proč mě při pohledu na tu modř napadlo, že je nebezpečná, ale to slovo mi prostě okamžitě vytanulo na mysl. Možná proto, že se ty oči v tu chvíli upřely přímo na mě a já je na tu chvíli, kdy mě neznámý přistihl, jak se na něj dívám, zahlédl bez onoho úsměvu, který pak následoval. Jsem si naprosto jistý, že mě to napadlo hned v tu chvíli a že to není něco, co bych si vymyslel později, až když se to všechno stalo – opravdu jsem si okamžitě řekl, že jsou ty oči nebezpečně modré, pak jsem si to ale rozmyslel a nechal jsem to plavat.

Ty jsi kdysi žil v různorodém světě plném možností, a tak jsi byl možná lépe vyladěný na to, abys při kontaktu s jinými lidmi věřil svým vnitřním pocitům. Já v tomhle ohledu moc srovnání neměl – a nemám dosud. Jen co se na mě za chvilíčku usmál, mávl jsem nad tou nebezpečnou modří rukou a řekl jsem si, že jeho oči mi prostě jenom připadají jiné, protože jsem dosud viděl jen oči hnědé nebo zelené.